

Jerusalebrevet

SWEDISH CHRISTIAN STUDY CENTRE (SCSC)
NYHETSBRV 2/2020 • MAJ – AUGUSTI
WWW.BILDA.NU/SCSC

Foto: Lars-Inge Claesson

Att lämna eller inte lämna?

DENNA VÅR HAR VARIT SPECIELL för oss alla, och saker blev inte som vi planerat. Under februari och mars skulle vi haft tio studieresor av väldigt skiftande karaktär. Planeringen var i princip klar. Vi såg fram mot en intensiv men rolig period. Så blev det inte riktigt. Endast fyra av resorna blev av, resten ställdes in. Coronapandemin tog fart och ändrade allt.

Frågan kom – ska vi åka hem? Ska jag lämna kollega och vänner utan att veta när jag kan komma tillbaka eller ska jag stanna? Rykten kom om utgångsförbud, flighter ställdes in. Till slut bestämde vi oss – vi åker. Biljetter bokades på måndag eftermiddag, hemresa på söndag, det blir några dagar till att slutföra en del arbetsuppgifter. På kvällen upptäcker jag att flighten ställts in. Snabba telefonsamtal på tisdag morgon, det går ett plan samma kväll. Istället för ett par dagar är det plötsligt 6 timmar att få allt i ordning. Men allting går smidigt. Och jag kommer hem till Sverige.

Det jag inte riktigt var med på, var mina blandade känslor när jag sitter där på planet och när jag kommer hem. Sviker jag? Borde jag stannat? Men vad hade jag kunnat göra i Jerusalem? Samtidigt är det skönt att vara hemma, även om jag inte kan träffa barnbarnen som jag vill.

Så går mina funderingar till alla de som måste fatta det livsavgörande beslutet av helt andra orsaker; krig, svält, förföljelse – snabbt eller noga övervägt – ska jag lämna, fly? Vad är alternativet, för mej, mina barn? Till vad kommer vi? Vad finns det för framtid? Ovissheten, rädslan för det okända som ligger framför. Och jag nästan skäms. Jag har ett hem att återvända till. Fortfarande en fast anställning och sedan ett trygghetssystem nu när jag närmar mig pensionen.

Och mina tankar vandrar tillbaka till Jerusalem, till vänner på olika håll i Israel och Palestina. Hur går det för George, i livsmedelsbutiken i armeniska kvarteret? Han har familjen i USA, när får han möta dem igen? Och har Issam några kunder i sitt lilla bokcafé utmed Via Dolorosa? Hur klarar sig Aymen, Margo och alla de andra som är beroende av turister för att få sin inkomst?

Nu är jag här, mitt i den vackra svenska våren med vitsippor, gullvivor, blommande körsbärsträd och nyutslagna björkar. Även om allt är ovisst vill jag tro att det är möjligt att återvända, att låta fler få möta platser och människor som jag lärt mig uppskatta.

Lars-Inge Claesson
Direktor

Jerusalebrevet är ett nyhetsbrev från Bildas studiecenter i Jerusalem där vi berättar om verksamheten och kort kommenterar aktualiteter i det heliga landet. Vill du ha kommande nyhetsbrev kan du sända din e-postadress till scsc@bildanu

Coronapandemin – oro och stillhet

Några berättar om sin oro. Andra om att stillheten gör att man kan höra fågelsången. För Jerusalembrevet har vi frågat personer i SCSC:s nätverk om hur människor drabbas av Coronapandemin. Hur påverkas deras vardag? Vad händer i framtiden? Kan man mitt i människors sorg och oro också se positiva konsekvenser?

Sammanställning och bearbetning:

Hania Kassicieh Persekian

Magnus Stenberg

Hana Bendcovsky, Program Direktör Rossing Center i Jerusalem

Den tradition som kallas Birkat Cohanim, där män från judiska prästfamiljer samlas för att ge välsignelse till tusentals besökare framför Västra Muren, den sändes i år i direktsändning i TV, utan andra människor än prästerna närvarande. **Det är tyst i Jerusalem, och från mitt hem kan jag höra fåglar, kyrkklockor och muslimska böneutrop från en by i närheten.**

På kort tid insåg vi på Rossing Center, ett judiskt-kristet dialog-center där jag arbetar, att vi måste förändra vårt arbete för att anpassa oss till den nya situationen. Vi initierade många aktiviteter via internet med lektioner, paneldiskussionen och seminarier. Men det är inte lätt att tala med en skärm med många små ansikten i rutor, eller bara namn på människor och försöka förstå om de som lyssnar förstår dig.

Jag har fullt upp de här dagarna, med dessa nya initiativ, med att arrangera program från min dator hemma, med undervisning och lektioner. Men jag saknar staden. Jag saknar gränderna, lukterna och ljudet från människor i Jerusalem.

Nadine Bitar, assistent vid katolska patriarkatet i Jerusalem

För mig personligen har det varit svårt att anpassa mig till det här nya sättet att leva. **När karantänen inleddes var jag mitt uppe i förberedelserna för mitt bröllop, som ska ske den 4 juli.** Säkert är det många andra par som likt mig och min fästman med stor förväntan har sett fram emot vårt nya liv tillsammans. All vår planering fick ändras, men det är inget att göra

något åt. Å andra sidan, under den här tiden har jag fått mer tid att vara tillsammans med min familj.

Jag arbetar inom en kyrklig verksamhet och det har varit hjärtskärande att se alla kyrkor stängda och tomma.

Ayman Abu Zulof, guide hos Alternative Tourist Group i Betlehem

Jag ser till att hålla mig sysselsatt med arbete i trädgården och att leva så normalt som möjligt. Det är svårt, men jag börjar bli van och ser till att vara kreativ.

Det är en svår tid för alla eftersom människor inte har arbetat på i flera månader. För vår organisation är alla grupper vi hade bokat in den här delen av säsongen inställda. Vi hoppas att den andra delen av turistsäsongen inte ska gå förlorad,.

Jag skulle vilja säga att en positiv konsekvens i den här situationen är den solidaritet mellan människor och familjer här. Här i min stad uppstår många initiativ, som att grupper av ungdomar har planterat grönsaker som kan stödja behövande familjer, och dessutom – pengar har samlats in för behövande familjer i vår stad.

Nanor Arakelian, student med en master vid Hebrew University i Jerusalem

Jag bor mellan Jerusalem och Ramallah, och vi bestämde oss för att stanna i Ramallah för att vara nära min mormor som bor själv. Ramallah har sina särskilda regleringar med utgångsförbud förutom under vissa timmar då man kan gå ut och handla det viktigaste.

Det som händer nu har påmint mig om ockupationen med utgångsförbud på Västbanken 2003-2004, några år efter den andra intifadan. Det är 18 år sedan.

Fast skillnaden är att då hade vi militärtanks som cirklade runt på gatorna och krypskyttar utposterade på höga byggnader. I dag är det ett osynligt virus som håller oss instängda i våra hem, inte bara här utan runt om i världen. I båda fallen handlar det om att vara instängd, även om det är olika.

Att stanna hemma kan tyckas tråkigt, men varje person har sitt sätt att hantera detta. Min familj har upptäckt hur digital teknologi gör det möjligt att kommunicera och ha kontakt med våra nära och kära, nära och långt borta. Dessutom har våra gamla brädspel plockats fram, och vi delar familjehistorier med varandra. Och jag utvecklar mina bakkonster, och börjat öva piano igen.

Violette Khoury, generalsekretare i organisationen Nasijona i Nasaret

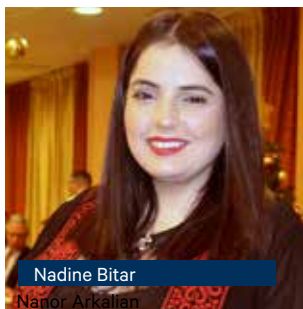
Nasarets pulserande stadskärna är stängd och många grupper som tidigare var inbokade kring Påsk har ställt in. Plötsligt fann jag mig själv hemma, men med mycket att göra. Och effektivt. Även om jag saknar alla möten och aktiviteter som vi tvingats ställa in började jag se mig omkring och upptäcka nödvändiga och möjliga sätt att göra saker. **Hemmet kan vara en levande plats, en kyrka, ett kontor och allt annat man behöver.**

Som palestinsk israeliska medborgare, boende i Nasaret, går mina tankar tillbaka till 1948. Som nioåring tvingades jag hantera utgångsförbudet som militären instiftade. Det var kaos, räds-la och lidande, med åtskilda familjer, flyktingar, stängda skolor, och osäkerhet kring kampen för att överleva och oro för framtiden.

Samma känslor kommer tillbaka, i en annan kontext. Nu är det ett globalt lidande. Nu får vi erfara hur en mäktig mänsklighet är maktlös. Det är tid att vakna och återvända till sanna värden och göra nya prioriteringar, för att rädda vår planet och våra liv. Är människor redo att återvända till det mänskliga?

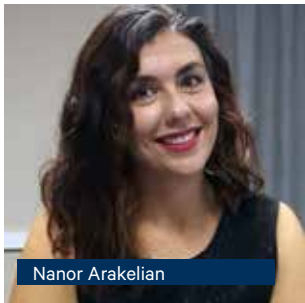
Hana Bendcovsky

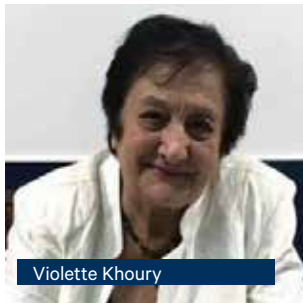
Nadine Bitar

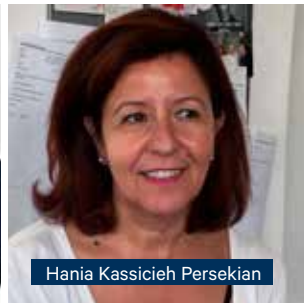
Ayman Abu Zulof

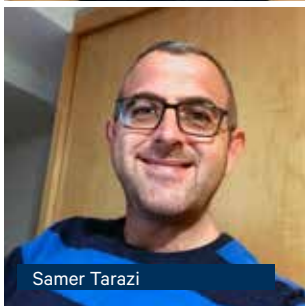
Nanor Arakelian

Violette Khoury

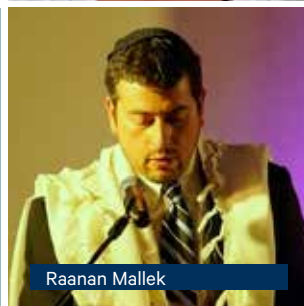
Hania Kassicieh Persekian

Samer Tarazi

David Turjman

Raanan Mallek

Hania Kassicieh Persekian, programkoordinator vid Bildas studiecenter i Jerusalem

Jag tänker alltid på framtiden och vårt arbete. Jag undrar vad som kommer närmast. Kommer pilgrimer och turister att besöka det Heliga Landet igen? Kommer studiegrupper att återuppta sina program och komma för att upptäcka, studera och skaffa sig erfarenheter från vårt land, med sina människor, historia och aktuella situation? Bara tiden kan utvisa.

Men historien har lärt oss att staden Jerusalem, som har bevittnat stora katastrofer och genomlevt fruktansvärda plågor, ändå har överlevt. Så förhoppningsvis ska vi överleva och lära oss av den värdefulla läxa som denna pandemi har lärt oss. **Jag tror att människor har lärt sig att vi ska värna om vårt välbefinnande, och särskilt om de äldre och svaga.** Och att all välfärd och prestige som människor vill visa upp är meningslös i en tid när viruset inte skiljer mellan rik och fattig, mellan de förnåma och vanligt folk. Vi är alla Abrahams barn.

Samer Tarazi, delägare i turistföretaget Universal

Som Jerusalembo har jag aldrig upplevt en sådan tomhet i min älskade stad. Årets påskfirande var kusligt underlig för oss kristna. Vår ortodoxa kyrka firar den Heliga elden på Påskafton, som enligt ortodox tradition är ett mirakel som pågått genom århundraden. Det kristna kvarteret i Gamla stan är vanligtvis i full verksamhet, med lokala och internationella pilgrimer. Men i år var allt annorlunda, förutom de kontroller de israeliska myndigheterna satte upp vid Gamla stans portar för att begränsa besöken i den heliga Gravkyrkan.

Men kristna ungdomsgrupper organiserade sig för att förmedla den heliga elden till kristna familjer. När heliga elden anlände till familjer i Gamla Stan var det stor glädje och alla grannar firade tillsammans. Vid gryningen på Påskdagen anlände massor av israeliska poliser till området för att dela ut stora böter till dem som anklagades för att ha brutit mot utgångsreglerna. Vi hoppas att den här frågan kan lösas och inte upprepas för några fler.

David Turjman, student med en Master i Europeiska studier

Som en introvert person var det inte någon svår utmaning att inte vara ute och träffa folk. Men jag har inte träffat mina släktingar och vänner sedan mitten av februari. Men jag klarar karantänen bra. Jag läser och jag tar promenader med min hund Dro.

Från mitt fönster, där jag kan se ut över gatorna i Gamla stan, kan jag se hur människor agerar tillsammans, genom att hjälpa äldre och behövande att få hem varor, och genom att regelbundet ha kontakt med varandra. I stället för öronbedövande sirener som skrämde upp mig på mornarna hör jag nu stillsam fågelsång som väcker mig till liv. Jag kan bara hoppas att de förändringarna ska hålla i sig när karantänen är över.

Under vissa stunder när jag promenerar med Dro känner jag mig befriad, som en jämbördig medlem av samhället, att jag är inte är föremål för diskriminering. Den illusionen av likvärdighet försvinner snart när jag påminns om att vissa områden är mer privilegierade än andra.

Raanan Mallek, rabbin i Misgav

Som en så kallad Masorti rabbin här i Misgav anpassar jag mig som resten av samhället till den nya verkligheten, med digitala möten, och genom att vara försiktig när jag är utomhus, för att skydda de sårbara ibland oss. Som rabbin fortsätter mitt arbete på många sätt, och samtidigt påminns jag ständigt om de barn som jag inte längre kan möta som lärare, eftersom skolorna är stängda.

I förra veckan hjälpte jag till i en organisation som kallas One Heart med att dela ut mat till behövande familjer. När jag lämnade mitt judiska hem och besökte ett muslimskt hem för att lämna över mat insåg jag hur mycket vi delar i den här situationen. En möjlig positiv konsekvens från den här erfarenheten är kanske att alla människor i Det Heliga Landet kan väckas till medvetenhet av hur vi tillsammans kan arbeta för en verklig Shalom/Salaam, som tjänar oss alla.

Fredrika Bremers inre och yttre resa

Med en bok av Fredrika Bremer i bagaget besöker vår resepedagog Eva Danielsson Jerusalem. I Christ Church innanför Jaffaporten möter hon sin farmors morfar!

Christ Church som ligger granne med Bildas studiecenter.

Bahnhof / CC BY-SA

Att resa i Israel och Palestina är alltid en resa i någon annans fotspår. För många är det Jesu fotspår som blir viktiga att följa, men var vi än sätter ner foten så kan vi vara säkra på att många har vandrat vägen tidigare. Erövrare, pilgrimer, turister, missionärer, vetenskapsmän och så reseskildrarna.

En tidigare resenär är Fredrika Bremer. Hennes bok *Livet i den gamla världen* har jag läst med stort intresse. Egentligen inte så mycket för hennes skull utan mer i släktforsknings syfte. Min farmors morfar hette Daniel Hefter. Född i en judisk familj i Polen. Konverterade till kristendomen genom ett brittiskt missionssällskap, prästvigdes och levde med sin familj i Jerusalem 1853-1860.

Daniel Hefter var missionär bland judar i Palestina med utgångspunkt i Christ Church som ligger granne med Bildas studiecenter. I texter om Daniel hade jag hittat uppgifter om att han hade träffat Fredrika Bremer. Nu ville jag veta om Fredrika Bremer kom ihåg att hon hade träffat Daniel Hefter. Det gjorde hon.

Väl känd och läst

Fredrika Bremer (1801-1865) var en väl känd, läst och uppskattad person när hon levde. Hon kämpade för sin rätt att som ogift kvinna få förvalta sitt eget arv och förmögenhet och blev en föregångare i kampen för kvinnors rättigheter. Hon gjorde en resa till USA 1849 och skrev boken *Livet i den nya världen* och 10 år senare 1859 är det dags att besöka den gamla världen Palestina.

Hon är på resande fot från januari till juni och besöker Jaffa, Jerusalem, Betlehem, Tiberias, Nasaret, Döda havet,

Haifa och slutligen Beirut. Det är ett resande till häst med mycket packning. Kläder för alla tillfällen och ett ordentligt resebibliotek måste med. Jerusalem blir hennes bas och där guidas hon runt av "den lärde och vänlige herr Hefter" min farmors morfar.

Bland annat besöker hon Gravkyrkan. Besöket där upplever hon rörigt och stökigt. Överhuvudtaget så är hon inte särskilt imponerad av de heliga platserna utan poängterar gång på gång vikten av vad som händer inom en människa och inte vad som sker i det yttre.

Hon är mån om att få möta människor från olika kulturer och religioner och ser till att bli hembjuden till olika familjer där hon framför allt intresserar sig för kvinnornas situation. Det blir många levande beskrivningar av människors utseenden, traditioner och levnadssätt. Att det är den protestantiska kristendomen som är den rätta och som skulle få Palestina att blomstra är Fredrika övertygad om.

Livet i den gamla världen är fascinerande läsning. Det är ett tidsdokument och Fredrika är ett barn av sin tid. Hennes utlåtande om olika etniska och religiösa grupper är inte alltid så politiskt korrekta. Men det är liv och rörelse i hennes berättelser och som nutida resenär är det spännande att tänka att där hon vandrade eller bodde för 161 år sedan där har jag också varit.

Sist men inte minst så gör hon både en inre och en yttre resa precis som vi i Bilda brukar uppmana våra deltagare.

Eva Danielsson
Resepedagog

SCSC är stängt under Coronapandemin

Under den pågående Coronapandemin genomför Bilda inga studieresor till Israel och Palestina och Swedish Christian Study Centre i Jerusalem är stängt.

Vi hoppas kunna öppna centret och åter genomföra studieresor under hösten.